

Sygn. akt VI Ka 765/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Michał Chojnowski

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

przy udziale prokuratora Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 17 października 2016 r. w Warszawie

sprawy K. R. syna M. i H., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 § 3 k.k w zb. z art. 275 § 1 k.k w zw. z art. 11 § 2 k.k

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 15 marca 2016 r. sygn. akt IV K 347/15

zaskarżony wyrok uchyla i po zastosowaniu na zasadzie art. 4 § 1 k.k. ustawy Kodeks karny w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015 roku na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie wobec oskarżonego K. R. warunkowo umarza na okres roku próby; na podstawie art. 67 § 2 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. R. kwoty 500 (pięćset) złotych w terminie 6 (sześciu) miesięcy od dnia 20 października 2016 roku; na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w W. dowody rzeczowe wymienione w wykazie dowodów rzeczowych Drz 980-981/13 pod poz. 1 i 2; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. D. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za udzieloną oskarżonemu obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za udzieloną oskarżycielce posiłkowej pomoc prawną z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje, kosztami sądowymi w sprawie obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 765/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Mimo, iż zarzuty zawarte w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego okazały się nietrafne, w wyniku zainicjowanej nią kontroli instancyjnej dokonano zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę właściwie i należycie ocenił cały zebrany w toku postępowania materiał dowodowy i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne prowadzące do słusznego wniosku, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy przedstawił całość zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonał jego wszechstronnej analizy

z uwzględnieniem zasad określonych w art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Szczegółowo też odniósł się Sąd do każdego dowodu, ze wskazaniem, któremu dał wiarę, a któremu i dlaczego tego przymiotu odmówił. Wyciągnięte stąd wnioski pozostają zatem pod ochroną prawa procesowego. Ponadto Sąd I Instancji nie dopuścił się uchybień, które Sąd Odwoławczy bada niezależnie od granic zaskarżenia.

Przypomnieć jeszcze wypada, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji dwukrotnie procedował, a poprzedni wyrok Sądu odwoławczego zapadł w dniu 17 marca 2014 roku, sygn. akt VI Ka 1265/14. Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy był związany zapatrywaniami prawnymi i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi na skutek rozpoznania apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego. Sąd obecnie orzekający podziela zapatrywania wyrażone w tym orzeczeniu. Ponownie wniesiona apelacja stanowi jedynie polemikę z argumentami wskazanymi przez orzekający ponownie Sąd Rejonowy.

Analizując zaskarżone orzeczenie przez pryzmat zarzutów podniesionych w apelacji Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska skarżącego odnośnie obrazy przepisów postępowania jak i błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie udziału oskarżonego w popełnieniu zarzucanego czynu, a także prawidłowe ustalenia odnośnie zamiaru, z jakim działał oskarżony. Apelacja obrońcy oskarżonego kwestionująca te ustalenia nie zasługuje zatem na uwzględnienie. Podzielając stanowisko Sądu Rejonowego w omawianym zakresie podnieść dodatkowo należy, że dowodem świadczącym o zamiarze przywłaszczenia torebki stanowiącej własność pokrzywdzonej A. R. są odtworzenia z zapisu płyty znajdujące się na karcie numer 95. Analizując zachowanie oskarżonego zarejestrowane na obrazie z kamery monitoringu nr 6 stwierdzić należy, że nie zachowywał się on jak osoba, która poszukuje właściciela znalezionej torebki. Wręcz przeciwnie sposób, w jaki zabrał on torebkę z oparcia fotela i następnie opuścił restaurację świadczy o tym, że traktował ją jak rzecz, której nie zamierzał zwrócić. Rację ma Sąd meriti odmawiając wiarygodności twierdzeniu oskarżonego, który podniósł, że nie mógł przekazać znalezionej rzeczy personelowi restauracji

ze względu na kolejkę. Odnosząc się do tego należy powtórzyć za Sądem Rejonowym, że oskarżony mógł w tym celu pominąć kolejkę bądź przekazać mienie jednemu z pracowników nie będących w danym momencie przy kasie. Dlatego też tłumaczenia oskarżonego jako nieprzekonujące i sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania słusznie skutkowały uznaniem ich przez Sąd Rejonowy za niewiarygodne. Nie jest zatem tak jak twierdzi obrońca, że wyjaśnienia oskarżonego zostały w przeważającej części uznane za niewiarygodne z uwagi na drobne rozbieżności, które wynikają z upływu czasu. Na taką ocenę miały wpływ wskazane wyżej okoliczności tj. zachowanie oskarżonego jak i wyjaśnienia sprzeczne

z zasadami logicznego rozumowania.

Nie ma racji obrońca podnosząc jakoby w sprawie niniejszej doszło do naruszenia art. 167 k.p.k., 9 § 1 k.p.k. i art. 366 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Wszystkie okoliczności niniejszej sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione (z uwzględnieniem wytycznych wskazanych w poprzednim wyroku Sądu odwoławczego) dzięki czemu pozwalały na ustalenie stanu faktycznego a w konsekwencji przypisanie oskarżonemu zarzucanego czynu. W ocenie Sądu Okręgowego wyjaśnienia K. R. w tej części, w której wskazuje, że odesłał pokrzywdzonej przywłaszczoną torbę słusznie zostały przez Sąd Rejonowy odrzucone i uznane za przyjętą przez niego linię obrony. W tej kwestii nie ma wątpliwości, że oskarżony przywłaszczył sobie mienie należące do pokrzywdzonej a wyrządzona szkoda nie została w żaden sposób naprawiona. Obrońca próbuje przeforsować stanowisko oskarżonego, który miał rzekomo spakować i odesłać torbę pokrzywdzonej wraz z zawartością. Jak już wyżej wspomniano, trudno to uznać za wiarygodne albowiem przysyłka ta, po pierwsze nigdy do A. R. nie dotarła, po drugie oskarżony nie posiadał żadnego dokumentu potwierdzającego tę okoliczność, na co zresztą przedstawił mało wiarygodne wytłumaczenie. Przypomnieć bowiem trzeba, że oskarżony wyjaśnił, iż z uwagi na kolejkę na poczcie wysłał przesyłkę zwykłym listem. Prawidłowym jednak zachowaniem powinno być poinformowanie personelu o znalezionej rzeczy i przekazaniu jej upoważnionemu pracownikowi. Oskarżony nie tylko tego nie uczynił ale też zdaniem Sądu Okręgowego wcale nie miał zamiaru zwrócić mienia pokrzywdzonej, w przeciwnym razie dołożyłby należytej staranności w swoim działaniu i wysłał przesyłkę za potwierdzeniem odbioru, nie tylko po to, aby mieć pewność, że dotarła ona do odbiorcy ale i dowód dla siebie, na wypadek ewentualnych roszczeń ze strony A. R.. Tymczasem oskarżony wyjaśnił, że dla

niego wartość torby była znikoma więc „jakby nie dotarła, to nie byłoby nieszczęścia” (k. 211). Podniósł również, „że legitymację studencką można bez problemu iść i wyrobić, dlatego nie jest to dla mnie tak ważny dokument. Karta bankomatowa jest zastrzeżona” (k. 212). Takie wypowiedzi w ocenie Sądu Okręgowego świadczą o lekceważącym podejściu oskarżonego do zaistniałej sytuacji oraz tym, że oskarżony nie posiadał woli oddania przywłaszczonego mienia do czasu, dopóki nie dowiedział się, że sprawa trafiła do Sądu. Także oskarżycielka posiłkowa przyznała, że zainteresowanie torbą u oskarżonego pojawiło się dopiero wtedy, kiedy zostały podjęte czynności przez organy ścigania (k. 220-221). Co więcej zeznania pokrzywdzonej w tym zakresie korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego, który na rozprawie wyjaśnił następująco: „po zawiadomieniu mnie, że jest sprawa sądowa, przyjechałem do sądu i prosiłem o wgląd w akta. W aktach był podany numer telefonu do oskarżycielki posiłkowej i jej ojca. Ponieważ się nie dodzwoniłem, pokrzywdzona się do mnie dodzwoniła. Chciałem wyjaśnić sprawę, przeprosiłem za zaistniałą sytuację (...)” (k. 212).

Odnosząc się do negatywnego wyniku przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego, na który uwagę zwraca autor apelacji wskazać należy, że od dnia zdarzenia (03.08.2012r.) do dnia przeszukania (18.03.2013r.) upłynęło przeszło 6 miesięcy. Oskarżony do tego czasu mógł te rzeczy wyrzucić gdyż - jak wynika z jego wyjaśnień i co podkreślił też obrońca - nie miały one dla niego większej wartości.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty skarżącego, które kwestionowały ocenę zeznań pokrzywdzonej A. R. i świadka J. R. oraz poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne. W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja obrońcy w tym zakresie sprowadza się jedynie do polemiki z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną dowodów i prezentowania w tym zakresie własnych poglądów. Zdaniem obrońcy Sąd I instancji ocenił zeznania A. R. w sposób wybiórczy i bezkrytyczny oraz całkowicie pominął i nie poddał żadnej ocenie ewolucji jej zeznań do jakiej doszło w kolejnych etapach postępowania.

Jednakże wskazywane przez apelację rozbieżności są następstwem upływu czasu jaki minął od dnia zdarzenia i nie uszły one uwadze Sądu Rejonowego jak i odwoławczego. Pokrzywdzona na rozprawie w dniu 4.11.2015r. zaznaczyła, że nie pamięta niektórych szczegółów z uwagi na upływ czasu oraz, że ufa swojej pamięci podczas składania zeznań bezpośrednio po zdarzeniu (k. 219). Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wskazał w jakiej części dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej i dlaczego. Tylko nieuważna lektura uzasadnienia może prowadzić do odmiennych wniosków. Jednakże dla porządku przypomnieć trzeba, iż Sąd Rejonowy wskazał, że uwzględnił zeznania A. R. dotyczącej utraconego mienia w zakresie w jakim była ona w stanie jednoznacznie oraz kategorycznie wymienić to mienie oraz podać jego wartość, zaś w przypadku wątpliwości pokrzywdzonej co do poszczególnych elementów zawartości torebki, Sąd zinterpretował je na korzyść oskarżonego.

Nie ulega również wątpliwości, że prawidłowo ocenione zostały zeznania J. R.. Świadek ten potwierdził okoliczności pozostawienia przez pokrzywdzoną torby jak i znane mu fakty dotyczące zawartego w niej mienia, a zeznania te korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonej stanowiąc jednocześnie uzupełnienie materiału dowodowego.

Przestępstwo z art. 284 § 3 k.k. zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, natomiast przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. zagrożone jest zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Sąd Rejonowy wymierzył K. R. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych oraz orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. R. kwotę 670,62 zł i wskazał, iż miał na uwadze głównie funkcję prewencyjną kary, zarówno w aspekcie ogólnym jak i indywidualnym. Sąd Okręgowy doszedł jednak do przekonania, iż oskarżony spełnia wszystkie warunki pozwalające na zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania. W niniejszej sprawie wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, oskarżony jest osobą niekaraną za przestępstwo umyślne, a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Dlatego też Sąd Okręgowy zaskarżony

wyrok uchylił i po zastosowaniu na zasadzie art. 4 § 1 k.k. ustawy Kodeks karny w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015 roku na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie wobec oskarżonego K. R. warunkowo umorzył na okres roku próby, a na podstawie art. 67 § 3 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. R. kwoty 500 złotych w terminie 6 miesięcy od dnia 20 października 2016 roku.

Na podstawie § 4 ust. 1 zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził na rzecz adw. L. D. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za udzieloną oskarżonemu obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT, a na podstawie

§ 4 ust. 1 w zw. z § 17 ust 2 pkt w zw. z ust. 7 powołanego rozporządzenia zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za udzieloną oskarżycielce posiłkowej pomoc prawną z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje, kosztami sądowymi w sprawie obciążając Skarb Państwa.